

PROLOGAS

NEKENČIU SAVĖS IR NORIU MIRTI

Pradedu jaust, kad kažkas negerai. Tarsi visi vaistai – litis, prozakas, dezipraminas ir desirelas, kuriuos geriu vakare, kad užmigčiau, – visi kartu jau nebegali įveikti to, kas man yra. Jaučiuos lyg koks daiktas su defektu, lyg mane būtų nuėmę nuo konvejerio visiškai sugadintą, ir mano tėvai turėjo nešt mane taisyti dar nesibaigus garantiniam terminui. Bet tai buvo jau taip seniai.

Vis labiau įsitikinu, kad depresijos iš tikrųjų negalima išgydyti, kad laimė – tai nuolatinė kova, ir suprantu, kad kovoti turėsiu visą gyvenimą. Svarstau, ar verta.

Pajuntu: nebegaliu vaizduot, kad viskas gerai, ir viso to man jau per daug. Kaip norėčiau žinoti, kas man iš tikrųjų.

Gal taip yra dėl to, kad visas mano gyvenimas nevykęs. Nežinau.

Sapnuose mane kausto paralyžius. Naktimis nuolat jaučiu, kad vos įstengiu pajudinti kojas, nors jos ir priaugę prie kūno. Bandau kur nors eiti – į parduotuvę ar vaistinę, šiaip sau, į įprastas vietas, – ir negaliu, nors ką. Negaliu lipti laiptais, negaliu eit lygiu žemės paviršium. Sapnuose jaučiuos išsekus, ir miegodama dar labiau išsenku, jei tai išvis įmanoma. Atsibundu pavargusi; keista, kad dar galiu išlipti iš lovos. Dažnai ir to

negaliu. Paprastai miegu dešimt valandų per parą, o neretai daug ilgiau. Esu įkalinta savo kūne, kaip anksčiau nėra buvę. Amžinai jaučiuos lyg apdujus.

Vieną naktį sapnavau, kad guliu lovoj prilipus prie paklodžių, tarsi būčiau koks vabzdys, kurį kažkas primynė batu. Negaliu išlipti iš lovos. Man nervų priepuolis, aš negaliu pajudėti. Mama stovi prie lovos ir aiškina, kad jei tikrai norėčiau, galėčiau išlipti iš lovos, ir man atrodo, kad neįmanoma priverst jos suprasti: aš iš tikrųjų negaliu pajudėti.

Sapnuoju, kad pakliuvau į baisią bėdą, esu visiškai paralyžuota, ir niekas manim netiki.

Kai nemiegu, esu beveik tokia pat pavargusi. Žmonės sako: „Gal tai Epsteino-Barro virusas.“ Bet aš žinau, kad tai litis, stebuklingoji druska, kuri stabilizuoja mano nuotaiką, bet sekina kūną.

Noriu, kad vaistai padėtų man išeit iš šito gyvenimo.

Sapnuose jaučiuos lyg suakmenėjusi, tikrovėj irgi, nes mano sapnai ir yra tikrovė. Mano nervai nebelaiko, ir neturiu į ką atsiremti. Nieko neturiu. Jaučiu, kad mama lyg ir nusivylė manim, nusprendė, kad pati nebežino, kaip išaugino šitą, na, šitą sutvėrimą, šitą rokenrolo mergaitę, subjaurojusią savo kūną tatuiruote ir žiedu nosyje, ir nors ji labai myli mane, jau nebepatikiu būti ta, į kurią galėčiau atsiremti. Tėvas niekada nebuvo man ramstis. Paskutinį kartą kalbėjomės prieš porą metų. Netgi nežinau, kur jis dabar. Dar yra draugai, bet jie gyvena savo gyvenimus. Jie mėgsta apie viską kalbėti, analizuoti ir kurti hipotezes, bet to, ko man iš tikrųjų reikia, ko aš iš tikrųjų ieškau, negaliu apsaityti žodžiais. Esmė ne žodžiuose: man reikia meilės. Man reikia to, kas atsitinka, kai išsijungia smegenys ir pradeda veikti širdis.

Žinau, ji kažkur yra, tik nejaučiu jos.

Bijau būt suaugusi, viena šitam didžiuliam bute su daugybe kompaktų, plastikinių maišelių, žurnalų, neplautų kojinių ir nešvarių lėkščių, per kurias nematyti grindų. Žinau: neturiu kur bėgti, netgi negaliu niekur nueit neklupdama ir negriūdama, ir žinau: noriu išsivaduot iš viso šito jovalo. Noriu išsivaduot. Niekas niekada manęs nemylės, gyvensiu ir mirsiu viena, nieko greitai nepasieksiu, apskritai nieko nepasieksiu. Niekas man nepadės. Pažadas, kad kitapus depresijos atsiveria nuostabus gyvenimas, dėl kurio neverta žudytis, pasirodė esąs tuščias. Visa tai tik akių dūmimas.

Dabar šeštadienio naktis, jau beveik aušta sekmadienio rytas, aš guliu susirietus gemalo poza ant vonios grindų. Su juoda permatoma suknele ant akinamai baltų plytelių atrodau kaip drumzlina bala. Negaliu liautis verkus. Apie dvidešimt žmonių, sėdinčių svetainėje, neatrodo nė kiek sutrikę dėl to, kas man daros, jeigu jie apskritai ką nors pastebi, kai nesiurbčioja raudono vyno, nerūko žolės, kurią kažkas paruošė anksčiau, ir neplempia „Becks“ ar „Rolling Rock“. Mes – aš ir mano buto kaimynas Džeisonas – nusprendėm šįvakar surengti vakarėlį, bet vargu ar tikėjomės, kad susirinks du šimtai žmonių. O gal ir tikėjomės. Ką aš žinau. Gal mes tebesam tie patys nevykėliai, kokie buvom mokydamiesi vidurinėj, – kaifuojam vien nuo to, kad galim būt populiariūs, – ir todėl visa tai užgriuvo ant mūsų galvos.

Nežinau.

Atrodo, kad viskas vyko ne taip. Pirmiausia, kadangi pasidarė per karšta nuo visos tos daugybės kūnų, Džeisonas

atidarė avarinio išėjimo duris, nors dabar ir sausio vidurys, ir mano katinas nusprendė nusileist šėšis aukštus į kiemą, o ten pasiklydo, pasimetė ir pradėjo kniaukt nesavu balsu. Bu-
vau neapsiavus, labai jaudinaus dėl jo, todėl nubėgau žemyn
basa, lauke buvo baisiai šalta, ir pasijutau klaikiai, kai reikė-
jo grįžt pas tuos žmones ir sakyt „Labas, kaip sekas?“, nors jie
apskritai nežinojo, kad turiu katiną, dėl kurio einu iš proto.
Kurį laiką su Zapu slėpėmės mano kambary. Jis susirangė
ant mano pagalvės ir pažvelgė taip, tarsi aš būčiau dėl visko
kalta. Tada mano draugas Jetras, matydamas, kad bijau visų
tų žmonių, pasisiūlė pabėgti iki 168-osios gatvės ir nupirkti
šiek tiek kokaino, nuo kurio galėčiau pralinksmėti.

Kadangi vartuju tiek daug psichiką veikiančių vaistų,
iš esmės neprasidedu su receptiniais rekreaciniais medika-
mentais. Tačiau kai Jetras pasisiūlė atnešt to, kas gali pakeist
mano būseną nors tiek, kad nenorėčiau slėptis po antklode,
pamaniau: žinoma, kodėl ne?

Tai dar ne viskas: iš dalies aš tokia nuolanki todėl, kad
prieš kelias savaites nustojau vartoti litį. Ne todėl, kad noriu
numirti, ne todėl, kad, kaip ir Akslas Rouzas, manau, jog
nuo ličio mano vyriškumas silpnėja (kalbama, kad jis nusto-
jo vartot litį, kai jo pirmoji žmona pasakė: tavo varpa nebe
tokia stangri kaip anksčiau, ir seksas su tavim apgailėtinas;
kadangi neturiu to, ką turi jis, man nuo to nei šilta, nei šal-
ta). Bet prieš koki mėnesį laboratorijoj ištyrė mano kraują ir
rado daugiau negu reikia tiroidiną stimuliuojančio hormono
(TSH) – apie dešimt kartų daugiau nei norma, o tai reiškia,
kad litis kenkia mano liaukoms, o tai reiškia, kad mano
fizinei būklei gresia didžiulis pavojus. Graveso liga, arba

padidėjusi tiroidinė liauka, mano šeimoje yra paveldima, o nuo gydymo kurso storėjama, akys išsprogsta ir pasidaro lyg vampyro, ir atsiranda visi tie simptomai, kurie, man atrodo, įstumtų mane į dar didesnę depresiją nei ta, kuri apėmė, kai lioviaus vartoti litį. Taigi, lioviausi jį vartot. Psichofarmakologas (man patinka vadinti jo kontorą Penktojoj aveniu Kaifo namais, nes viskas, ką jis daro – tai išrašinėja receptus ir dalina piliules) pasakė, kad, atvirksčiai, litis man sukels būseną, priešingą nei Graveso liga („Ką tai reiškia? – paklausiau. – Ar mano akys taps kaip mažytės susiraukšlėjusios razinos?“), bet aš juo nepasitikiu. Jis vaistų prekeivis ir suinteresuotas, kad man jų visada reikėtų.

Bet jis buvo teisus. Be ličio man darėsi vis blogiau. Kartais sėdėdavau su Džeisonu, kuris skaitydavo „Times“ svetainėje, ir kalbėdavau neužsičiaupdama, dėstydavau visas savo teorijas apie, pavyzdžiui, amerikiečių šeimos silpnėjimą dvidešimto amžiaus pabaigoje ir kaip tai susiję su agrarinės visuomenės išnykimu. O Džeisonas dažniausiai sėdėdavo įnikęs į laikraštį ir galvodavo: užsičiaupsiu aš kada nors ar ne? Bet dažniausiai būdavau suglebusi, neįdomi ir nuobodi, nepajėgianti nieko imtis, nuolat išsijungianti.

Man reikėjo ličio. Bet buvau pasiryžus užraukt su juo. Jeigu kokainas padės, tebūnie kokainas. Koksas gal ir kenkia sveikatai įvairiais būdais, bet jis nesukels tiroidinės ligos ir nepavers manęs jaunesne mano isteriškos, išsekusios ir persidirbusios mamos versija. Taigi, pauosčiau šiek tiek kokaino vonioje su Jetrum, užbėrusi ant „Pogues“ kompacto. Nepraėjus nė penkioms minutėms pajutau, kaip kaifas veikia smegenis, ir tapo daug geriau. Nuėjau į svetainę ir įsimačiau